



แพทย์: “พี่ครับ เติง...ตามญาติได้หรือยังครับ”

นักสังคมสงเคราะห์: “เอ่อ..ค่ะ ตามอยู่ค่ะ แต่ยังไม่มีการติดต่อมาค่ะ.....”

อีน มีน เอาใจดีละ เมื่อวางสายจากแพทย์ที่โทรมาถามการส่งผู้ป่วยกลับ แล้วเวลานี้ก็มาถึงหลังจากได้ทำทุกวิถีทางตามกระบวนการตามญาติแล้ว ก็ไม่สามารถจริง ๆ เคสนี้เป็นกรณีพิเศษจริง ๆ ที่นาน ๆ จะเจอสักครั้งที่ไม่สามารถจำหน่ายผู้ป่วยออกได้ตามกำหนด เอาเถอะ ทุกปัญหามีทางออก แอบปลอบใจตัวเอง แต่ความเครียดก็มีอยู่

แล้วฉันจะนำนายสาไปไว้ที่ไหนดีละ เพียงหญิงคนนี้ไม่ใช่ผู้วิเศษ ไม่งั้นจะเสกให้ไปโผล่ที่โน่นเลย ดินแดนอันไกลโพ้น รั้วอะไรนะ ไม่ใช่ซะละ

นายสา ชายชาวพม่า อายุ 24 ปี พุทธไทยแทบไม่ได้ ทำตามคำสั่งได้บ้าง ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ อ่อนแรงข้างซ้าย ตักข้าวกินเองได้หากจับนั่ง หลังจากได้รับการส่งตัวมารักษาด้วยอาการเป็นลมหมดสติ แพทย์พบว่ามึนเลือดออกในสมอง นอนรักษาตัวใน I.C.U. ประมาณหนึ่งเดือน

จากข้อมูลที่ได้รับ นายสาไม่มีเอกสารแสดงตัวใด ๆ นักสังคมสงเคราะห์ได้ติดต่อประสานงานหลายที่หลายฝ่าย รวมทั้ง คนรู้จัก คนนำส่ง ฯลฯ แต่ไม่สามารถมารับตัวกลับได้เลย มีคนรู้จักมาเยี่ยมบ้างแต่ไม่ใช่ญาติช่วยเหลือไม่ได้

ชีวิตนี้อีกยาวไกล ติดต่อเอ็นจีโอคู่ละกัน พระเจ้าช่วยกล้วยทอด หลังจากพูดคุยตามข้อมูลที่ได้แล้ว เขา รับปากจะดูให้ว่าสามารถส่งนายสาไปอยู่ที่ไหนได้บ้าง ขอนำเรื่องไปพิจารณาก่อน

หนึ่งอาทิตย์ต่อมา เขาขอให้ส่งรูปให้ดูก่อน แค่นี้ก็ดีใจมากแล้ว นักสังคมสงเคราะห์เริ่มมีความหวัง

อีกหนึ่งอาทิตย์ผ่านไป เอ็นจีโอติดต่อกลับมา

เอ็นจีโอ: ช่วยสรุปประวัติผู้ป่วยทางสังคมและประวัติการรักษาเป็นภาษาอังกฤษมาด้วยนะครับ อ้อ แล้วต้องมาส่งผู้ป่วยที่ชายแดนด้วยนะครับ เราจะนัดหน่วยงานทางโน้นให้มารับตรงกัน

นักสังคมสงเคราะห์: “ได้ค่ะ ดีใจจริง ๆ ที่นายสาได้กลับบ้านแล้ว ตกลงไปวันไหนคะ”

เอ็นจีโอ: “วันที่ 1 เมษายน”

นักสังคมสงเคราะห์: “ค่ะ แล้วนัดหมายกันอีกทีตอนส่งนะค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

ดีใจยิ่งกว่าอะไร จัดการติดต่อประสานงานทุกอย่าง นัดหมายทุกฝ่าย

เวลาผ่านไป..

เอ็นจิโอ: “คุณ...ตอนนี้เรามีปัญหาเรื่องเอกสารส่งต่างด้าวข้ามแดน ขอร้องไว้ก่อน หลังสงกรานต์ค่อยว่ากันอีกทีนะครับ”

แป่ว .. หลังสงกรานต์ก็แล้ว ก็ยังไม่ได้ไป สรุพบว่าผู้ป่วยต้องมีอาการดีกว่านี้ เขาเกรงว่าจะดูแลไม่ได้ เนื่องจากสถานที่ที่รับผู้ป่วยไปดูแล ผู้ป่วยต้องช่วยเหลือตัวเองได้ในระดับหนึ่ง ไม่อย่างนั้นก็เท่ากับเอาเขาไปตาย ...???

“ใจหายไปแล้ว” ร้องเพลงไม่ออก บอกไม่ถูก ทำใจอยู่สักพัก ชาตินี้นายสาคงไม่ได้กลับบ้านแน่แล้ว ตกลงนายสาต้องนอนโรงพยาบาลต่อ ทั้งที่นอนมาแล้วเจ็ดเดือน

แล้วจู่ ๆ ก็เหมือนพระมาโปรด (นักสังคมสงเคราะห์ 555) เมื่อมีคนรู้จักกับนายสามาเยียมนายสาและบอกว่า สามารถติดต่อพ่อแม่ของนายสาได้ และนัดจะมารับที่ชายแดน

กระบวนการติดต่อประสานงานเริ่มใหม่อีกครั้ง นัดแนะวัน เวลา รถ เอกสารพร้อม แล้วออกเดินทางแต่เช้า
เจ้าหน้าที่หน่วยรถ: “ฮัลโหล” พี่ครับ ผมมาถึงชายแดนแล้วครับ ตม. บอกว่าขอเอกสาร ผู้ป่วยไม่มีเอกสาร”

นักสังคมสงเคราะห์: “เอกสารอะไรคะ” (ใจหล่นแทบ ตายล่ะ อย่ามีปัญหาอะไรเลยนะ สาธุ) พี่ประสานงานไว้หมดแล้วนะ โอเค รออยู่ก่อนนะค่ะ เตียวโทรประสานผู้กำกับก่อน”

ผู้กำกับ: “อ้อไม่มีปัญหาครับ ลูกน้องผมไม่เข้าใจ ให้เขานัดกันว่าจะเจอกันฝั่งนี้หรือฝั่งโน้น เตียวผมประสานงานให้อีกที”

นักสังคมสงเคราะห์: “ขอบคุณมากค่ะ”



“รอคอยเธอมาแสนนาน.....” ฮัมเพลงน้อย ในที่สุดนายสาก็ได้กลับคืนสู่อ้อมกอดอันอบอุ่นของพ่อแม่ที่มารับที่ชายแดนแม่สอด จังหวัดตาก ไม่ว่าจะยากดีมีจน ต่างชาติต่างเผ่าพันธุ์ยังไง ทุกคนคงมีความรู้สึกไม่ต่างกัน มาตกทุกข์ได้ยากในต่างแดน ไม่รู้ว่าจะได้กลับบ้านเกิดไปหาพ่อแม่ที่น้องได้เมื่อไร ไม่ว่านายสาจะเป็นอย่างไร พ่อแม่ก็คงรอการติดต่อจากนายสา นายสาก็คงอยากกลับบ้านแล้ว ดีใจแทนนายสาที่จะได้กลับบ้านเสียที

ถ้าสื่อสารกันรู้เรื่อง นายสาคงอยากขอบคุณทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่แพทย์ พยาบาลบนวอร์ดที่ดูแลรักษาเป็นอย่างดี เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ไม่อยากบอกว่ารวมทั้งนักสังคมสงเคราะห์ด้วย เพราะนายสาอาจไม่รู้จักนักสังคมสงเคราะห์ ผู้ปิดทองหลังพระ โดยเฉพาะผู้กำกับ ตม. ที่ช่วยประสานงานและอำนวยความสะดวกในการส่งนายสากลับบ้าน

งานนี้จะสำเร็จไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้ทำงานกันเป็นทีม สุดท้ายขอฮัมเพลงของพี่เบิร์ดหน่อยนะ

“ขอบใจจริงๆ”

